

Szeged legkorszerűbb külterületi oktatási intézménye épül Újszegeden

16 tantermes lesz a Rózsa Ferenc sugárúti iskola

Jól jött ez a néhány fagyos, zimankós nap az újszegedi Rózsa Ferenc sugárúti iskola e hetekben megkezdett építkezésén. A Rózsa Ferenc sugárút és a Toroczkói utca sarkára kerülő kétemeletes iskola főépületének alapozásakor nem ázott, sáros talajon dolgoznak. Ez a kedvező körülmény, valamint a gépesítés lehetővé tette, hogy haladjanak a földmunka, az alapbetonozás már most megkezdhető, sőt, hirtelen egy kőművesbrigád hozzáfogjon majd a téglalapfalak falazásához is.

Ez az iskola a város egyik legkorszerűbb külterületi oktatási intézménye lesz. Elsősorban a munkások gyermekeinek helyzetét könnyíti, akik az eddigieknél jóval kedvezőbb körülmények között tanulhatnak majd. Ugyanakkor a Rózsa Ferenc sugárúttól jobbra és balra elterülő, egyre fejlődő, benépesülő területen lakó gyermekek számára is nagyon előnyös közelegete miatt.

Mintegy hat és fél, hétmillió forintot fordít a tanács erre az építkezésre.

A kétemeletes főépület homlokzata a Toroczkói utcára néz, a telek Rózsa Ferenc sugárúti részére tornaterem épül, amelyet külön épületrész köt össze a főépülettel. Mivel az iskola összes helyiségeit központi fűtéssel látják el, kazánházát is építik, ennek kőemléke 26 méter magas lesz.

Korszerű az épületek belső elrendezése is. Az iskola 16

tanterme közül kettőt a földszinten, hatot az első, nyolcat pedig a második emeleten helyeznek el.

Az emeletek középfolyosói egyben zsiabongó is szolgálnak. Két tanulószoba, úttörőszoba, néhány nevelői szoba, igazgatói iroda, több politechnikai műhelyterem, különböző szertár, külön természetismereti előadóterem létesül majd az épületben. A földszinten melegítő konyhát is kialakítanak a napközis tanulók számára a központi konyháról odaszállított ételek melegítésére. Orvosi szoba és öltözők egészítik ki a tornatermet. Megfelelően parkosítják az

iskola udvarát, azonkívül a telek egy részén kisebb sportpályát is létesítenek.

1963 közepére esik az építkezés befejezési határideje, úgyhogy

az 1963—64-es tanévet már az új iskolában kezdenék meg a környék kisdíákjai. Még ez évben tető alá szeretné hozni az épületeket az építészvezetőség, hogy maradjon elegendő idő a különféle szakipari munkák hibátlán elvégzésére is.

Gyorsítja majd az építkezést, hogy a belső anyagszállítást megfelelően gépesítik, például toronydarut állítanak majd fel ezen az építkezésen is.

Harc nélkül nem megy...

Már hat évvel ezelőtt is nyilvánvaló volt, ma pedig a napnál világosabb előttünk, hogy a pártmunka csak a dolgozó tömegek életével, minden napi gondjaival összefüggésben ér valamit. Ha a párt-szervezet valamennyi tevékenysége végső fokon nem arra irányul, hogy jobba tegye a közösséget alkotó milliók életét, akkor fáradozása meddő és értelmetlen. Mert mi végett történik? Jegyzőkönyvek és jelentések tömeges gyártásával lehetetlen hatékony, szívhez és értelemhez szóló agitációt kifejteni. Az ilyen bürokratikus, önmagáért való munka előbb-utóbb biztosan elszigetel minket a való életől.

Elég sok szomorú tapasztalat van birtokunkban ah-

hoz itt Szegeden is, hogy a fentieket határozottan kijelenthessük. Csak néhány évig uralkodtak pártunkban a Lenin hagyatékától idegen módszerek, mégis keserves árat fizettünk érte. Elég talán csak annyit említeni, hogy 1956-ban az ellenforradalmárok többeket, rendkívül olcsó demagógiával — például az »egyforintos kenyér« követelésével — is zászlójuk alá tudták csábítani. Mindez azért történt, mert korábban azt képeztük, hogy mi, kommunis-ták önmagunk, a tömegek bizalma nélkül is képesek vagyunk szocializmust építeni.

A mikor 1956—57-ben újraszerveztük a pártot, azt mondtuk: ezentúl szerényen, a népet hűségesen szolgálva lehet csak dolgozunk. Leszögeztük akkor — a Berzsényei utcai pártoktatók házában volt az első összejövetel 1956. november 8-án —, hogy a gógót, az utasítgatást, a frázisokat, a nagy hangot, a bekapcsolást végérvényesen száműznünk kell magatartásunkból, mert csak így hozhatjuk helyre az elkövetett hibákat. Bizony többen voltak akkor meg elvtársaink közül is kishitűek, hogy kár az energiáért, nem bízik már bennünk senki. Az MSZMP központi és szegedi szervezői azonban fáradozatlanul látogatták a csüggőket. Nem ígértek semmit, hanem azt mondták: Gyere közénk elvtárs, hogy mindent helyrehozhassunk! Harc nélkül nem megy a tömegek bizalmának visszaszerzése, de az már félgyőzelem, hogy látjuk magunk előtt a lenini utat.

És a pártunk igaza lett. Öt esztendő minden munkája és eredménye tanúskodik amellett, hogy az SZKP XX. és XXII. kongresszusa helyes utat jelölt meg, illetve a mi pártunk igen bölcsen cselekedett, amikor végérvényesen levonta a személyi kultusz káros következményeiből a tanulságokat. Azóta sokkal érettebbekké nevelődöttünk. A párt nyíltsággal és őszinteséggel, a tényleges politikai és gazdasági helyzet mindenkori kérdőzetlen feltárással, a lenini tanítások frázis nélküli terjesztésével, olyanná nevelte hazánk lakosságának túlnyomórészt, hogy ma már nem süthetnek meg peccenyéjüket a nép együgyűségére építő reakciók. Szegeden is bárhol állunk meg beszélgetni, mindenütt tárgyilagosan állapítják meg az emberek, hogy ezt a leninista politikát helyeslik és készek harcolni, küzdeni további megerősítéséért.

Maga az élet, a hétköznapi gyakorlatok igazolta tehát, hogy pártunkban csakis a mostani, helyes módon szabad dolgozni. Mégsem mondhatjuk el azonban, hogy az újat, a jobbat már valamennyien megértettük. Gyakran még a párt-szervezeteken belül is érvényesül a marxista filozófiának az a tétele, hogy az új és a régi harcában egy ideig a megcsontosodottabb régi igen erősen tartja magát, s a most izmosodó új csak bizonyos idő múlva győzedelmeskedik véglegesen.

A gazdasági élet valamennyi területén szükség van például arra, hogy a vezetők ne csak úgy »általában« és »elvileg« irányítsanak, hanem jó szakemberek módjára a részletproblémákba is naponta beleszóljanak és ahol szükséges, kijavítsák a hibákat. Csakhogy ez a valóságban nem olyan egyszerű. Mindenekelőtt azért, mert bár szavakban mindenki helyesi a Központi Bizottság irányelveit, amikor azonban a gyakorlatban is meg kell valósítani, akkor a különféle személyi ismeretek és kapcsolatok szinte megbénítják — ha ideig-óráig is — az intézkedést. Harc nélkül tehát e tekintetben sem léphetünk előre.

Ha nemcsak szavakban, hanem ténylegesen is meg akarjuk javítani a gazdasági vezetést, akkor ki kell mondanunk bátran: aki nem felel meg a posztján és a tanulástól is húzódozik, az adja át helyét lendületes, elvű, harcra kész, fiatalabb kommunista vagy pártönkivűli szakembereknek, akik nem elégszenek meg egy adott szint elérésével, hanem napról napra újabb sikerek felé tornak előre.

Igen nehéz kilábalunk a pártmunka régi módszereiből is. Néhány vezetőségválasztó taggyűlésen tapasztalhattuk Szegeden, hogy az SZKP XXII. kongresszusának bátor szókijelentése — hogy úgy mondjuk — megdöbbentette az elvtársakat, s mint valami kényes kérdésről, egyáltalán nem, vagy csak alig egy-két mondatban beszéltek a személyi kultusz tarthatatlanságáról. Pedig itt is káros minden késlekedés. Ha eddig nem ment, akkor holnap, vagy holnapután például az alsóvárosi párt-szervezetben is bátran, kenődzés nélkül fel kell tártani, melyek a vizsgáló erők és új módon kell hozzáfogni azok kiküszöböléséhez. A többi között arról van itt szó, hogy a kerület lakosaihoz az utóbbi két esztendő alatt alig nyitottak be a párt-szervezet tagjai egy kis eszmecsere végett. Szükség lett volna pedig erre, hiszen a szövetkezeti parasztoznak is jólesne, ha olykor beszélgetnének velük a kommunis-ták.

Az MSZMP Központi Bizottságának tagjai nem győzik eléggé hangsúlyozni, hogy a tömegek bizalmára elengedhetetlenül szükséges a párt. Aki ezt nem érti és úgy fogja fel, hogy a »nehézes fejű embereknek oda kell vágni«, annak jobb, ha egyelőre nem vesz részt a felvilágosító munkában, mert merevségével több kárt okoz, mint hasznot. Kádár János elvtárs kijelentette: nem lehet a szektáns és dogmatikus magatartást továbbra is valamiféle bocsánatos bűnnek tekinteni, mert az ilyesmi valójában felmérhetetlen károkat okozhat.

Kinek szimpatikusak ma már a régi, bukkott módszerek? Az MSZMP Központi Bizottságának bizonyosan nem — azért hirdetett következetes harcot ellenük. Párttagságunk döntő többsége szintén felzárkózott már a Központi Bizottság mögé és tapasztalatok alapján győződött meg arról, hogy a régi munkastílus végképp csodót mondott. A pártönkivűli dolgozók tömegei is a jelenlegi »vonalvezetés«-re szavaznak, mert nem volt nehéz felismerniük, hogy ma szabadabban bontakozhat ki a közösség és az egyén alkotóereje. Ezek szerint tehát nyilvánvaló: a ma még önmagunkban vívódó, gyötördő elvtársak is hamarosan felismerik a vita, a szabad bírálat és önbírálat jelentőségét és ők is végleg háttérfordítanak. A kétségkívül könnyebb, de rossz módszereknek.

Harc nélkül nem megy az új győzelme — ezzel kezdtük, s ezzel is szeretnénk végezni. Mit értünk ez alatt? Azt, hogy vitatkozunk, érvelünk kell a XXII. pártkongresszus szellemében. Megeshet, hogy az ilyen viták és eszmecserek egyelőre »haragszom rád«-dal végződnek, illetve egyesek személyes támadásnak veszik, ha mások konkrét tényekkel bebizonyítják maradi magatartásukat. Mégis vállalnunk kell az ilyesféle »harcot«, mert nekünk kommunis-táknak elsősorban nem egyéni érzelmeinket kell nézünk, hanem munkásosztályunk, népünk ügyének győzelmét.

Nagy István

Irány a nagyvilág

Németország, Csehszlovákia, Svájc, Szovjetunió

Útnak indították Szegedről az újév első exportszállítmányait

Véget ért az új esztendő januárjának első dekádja. A munkát ott folytatták a szegedi üzemek, ahol december 30-án abbahagyták. Csak kevés helyen kezdtek mást gyártani, mint az óévben. Ezért természetes, hogy az exportáló vállalatok nemcsak a hazai, hanem külföldi megrendelésekre is dolgoznak. Csütörtökön körkérdest intéztünk néhány vállalat vezetőjéhez, milyen export-árakat indítottak útnak ezen a napon.

— Ez az év jól kezdődött — válaszolták a Paprikafeldolgozó Vállalatnál. — Már az év első nyolc napja alatt teljesítettük első negyedévi exporttervünk egyharmadát.

De azt is elmondták, hogy könnyű most ilyen élni export tevékenységet kifejteni. Hiszen a múlt év utolsó napjában már ugyan-csak sürgették a Szegedi Paprikafeldolgozó Vállalatot a külföldi igények, de a felsőbb szervek azt mondták, csak januárban küldhetnek árut. Most aztán megindult az áradat. Ez évben eddig lényegében egy hét alatt több mint százezer kiló szegedi paprikát szállítottak el. Szerdán Brémába indult csomag 50 mázsa felédes, 50 mázsa rózsas és 50 mázsa édesnemes paprikával. Csütörtökön 150 mázsa felédes paprikát indítottak útnak Passauban.

— Nem szívesen szállítunk januárban — kezdték a tájékoztatót a Szegedi Konzervgyárban. — Itt Szegeden ugyanis viszonylag jó idő van, 1—2 fokos hidegben csomagoljuk be az árut, de ki tudja, hogy a nyugat-európai országokban hány fokos hideggel találkozhat a vagon. Ebből pedig baj lehet.

Elmondták, hogy tavaly Nyugat-Németországban került veszélybe egy szállítmány. Itt Szegeden plusz két fokos időben csomagolták az árut, Nyugat-Németországban viszont olyan hideg fogadta, hogy csonttá fagyott a konzerv. Miután kiengedett, lényegében nem veszített ízéből, zamatából. Ezt megusztja minden probléma nélkül. A vevők azonban nem szívesen fogadták

a megfagyott konzervet. Ezért most csak a közeli országokba szállítanak, ahol hasonló időjárási viszonyok vannak.

Csütörtökön natúrlecsót csomagoltak, amelyet Csehszlovákiaba küldenek. Az idén eddig 11 vagon export-árut szállítottak el az üzem-ből.

A Szegedi Seprűgyárban hetenként 2—3 vagonnyi seprűt csomagolnak export-ára. Lényegében a munkások kezéből egyenesen az export-szállító vagonba kerül az áru. Csütörtökön úgynevezett nagy seprűt vagoniroztak be, s szállítottak el Svájc részére.

— Mi még csak csomagoljuk az év első export-szállítmányát — mondták az Újszegedi Kender Lenszövő Vállalatnál. A Szovjetunió részére gyártunk ponyvát. Az export csomagokat itt tároljuk raktárunkban és várjuk a HUNGAROTEX szállítási rendelkezését. Ha megkaptuk, miből mennyit szállítunk, a következő napon már elindul az újszegedi áruval is a vasúti vagon.

Szirmai István a Művészeti Szakszervezetek Szövetségében

Szirmai István, az MSZMP Politikai Bizottságának póttagja, a Központi Bizottság titkára csütörtökön délután a Művészeti Szakszervezetek Szövetségében megbeszélést tartott a színházművészet képviselőivel, a Szovjetunió Kommunista Pártja XXII. kongresszusának tanulságairól.

Az idén már évi terv szerint termel a Székesfehérvári Könnyűfémű új öntődéje és présműve

Befejező szakaszához érkezett népgazdaságunk egyik legnagyobb beruházása, a Székesfehérvári Könnyűfémű bővítése. Az alutervnek szovjet szakértők közreműködésével, szovjet dokumentáció felhasználásával készített terve alapján 625 millió forintossal megkezdett a 1958-ban megkezdett

bővítés annyira előrehaladt, hogy ma már valamennyi új épület áll, a gépek jelentős része üzemben van, vagy üzempróbázik, a többi gép szerelése pedig vége felé közeledik, s az új alumínium-öntőde és présmű, valamint segédüzemeik ebben az esztendőben már évi terv szerint dolgoznak.

Fahordók helyett aluminium tartályokban tárolják a félkészárut a konzervgyárban

Régen, évtizedekkel ezelőtt meghonosodott már a félkészárut fahordós tárolása a konzerviparban. A Szegedi Konzervgyárban is ezt a módszert alkalmazták még az elmúlt évben. A több száz fahordót, tele különböző konzervipari félkész termékkel, többnyire az udvaron ponyvával, szalmával letakarva tárolták. A hordók kezelése, állagának megóvása, s a félkész termék védelme sok munkaerőt, költséget igényelt. A tavaszi hónapokban különösen, amikor már feldolgozták a gyümölcs-pulpo-akat, velőket, különböző sűrítvényeket, hónapokig javították a hordókat az üzem kádárműhelyében. Eltakarták ugyan a naptól, védtek a hordókat, de a száraz levegő mégis megtette hatását, szétszáradtak a dongák, valóságos összeestek a hordók. Ezeket mind újjá kellett »varázsolni«, már amelyiket lehetett. De nemcsak a javítás került pénzbe, hanem az áruvesztés is, mert a félkész áruk ilyen tárolása havonta átlagosan 1 százalékos veszteséget szenvedett.

Az eddigi tárolási módszert most rövidesen felszámolják. Az alumíniumfeldolgozó ipar már készíti a tartályokat a konzervgyár részére. A Szegedi Kon-

zervgyár 1962-ben több mint másfélmillió forintossal beruházásból 25 ilyen alumínium-tankot vásárolt. Ez a 25 tank 75 vagon félkészárut tárolására lesz majd alkalmas.

(MTI Foto — Lajos Györey felv.)

A Szőnyi Kőolajipari Vállalat évi egymillió tonna kapacitású atmoszférikus nyersolaj-lepárlót épített, amelynek próbüzemeltetését nemrég kezdték meg. A modern elvek alapján készült új berendezés működését egy automatikus műszerekkel felszerelt vezénylő terem irányítja. A képen: Európa egyik legmodernebb vezénylőterme, ahonnan a lepárló működését irányítják.